

E-PARTIZANŲ
archyvas

GIANT

311

KOVOS KELIU ZENGIANT

DAINŲ IR EILĖRAŠČIŲ RINKINYS

E-PARTIZANŲ
VIII d.

Iš kovų su bolševikais
1945-49 m.m.

archyvas

MAIRONIO leidinys

Būstinė - - - - - 1949.

Ir garbins Tave ne vien dainiai ir sūnūs
Kur ilsis milžinkapiuos tapę galiūnais,
Bet priešai ir tie, Tavo garbę pažinę
Nedrīs jau Tavęs surakinti grandinēm.

S. Zebarskas

E-PARTIZANŲ archyvas

PARTIZANŲ DAINA

Tėvyne, brangioji šalele,
Kodėl tu taip vargsti, kodėl?
Kam krauju apakūstyta kelią
Mes turim matyti ir vėl.

Kam sunkią benamių dalužę
Paskyrei tu savo vaikams,
Mums liko vien tamsi giružė,
Mes broliai svyruokliams beržams.

Kai audros įsiutusios kaukia
Ir drąsko berželių lapus,
Giružė į kovą mus šaukia,
Į kovą už savą namus.

Mes einam, kur sesė dejuoja
Prie kapo brolielio brangaus,
Kur močia iš skausmo vaitoja,
Belaukdama save sūnaus.

Lietutis mums veidą mazgoja,
Vėjelis nušluosto akis,
Tamsioji naktelė globoja
Aptemdžiusi priešui duris.

Kai miegas pas save vilioja
Ir spaudžia blakstienas kietai,
Pievelė paguldžius užkloja
Sidabro lašeliais šaltai.

514
Jei kartais kam tenka pašvesti
Gyvybę už tave, Tėvyne,
Tą priešas įsako pamesti
Ant gatvės giliame purvyne.

Jį spardo ten niekšai ginkluoti
Ir rūbus nudrąsko visai,
O naktį nagai jų kraujuoti
Užkapsto šį kūną slaptai.

Mus priešas pas save vilioja
Ir kviečia tave jis pamest,
Jis žada "raudonąją rąją"
Visame pasaulyj įvest.

Bet mes tave, brangi močiute,
Prisiekiame mylėti karštai,
Nors būtų ir lemta pražūti,
Mes liksime tavo vaikai.

TAU, TĒVYNE

Visos jėgos tau, Tėvyne,
Visos aukos tau ir mes,
Pasirengusios, rinktinės
Ginti Lietuvos žemes.

Žvelk, brole, drąsiai į priekį,
Saulė tau nenusileis,
Neuždraus tau eiti niekas
Vado vedamais keliais.

Jungas tebeslėg, lietuvi,
Priešas laimę nor sudrumst,
Karžygiai dėl laisvės žuvo,
Dabar reik budėti mums.

317
Kančios ugde mūsų galią,
Kovos grūdina jėgas,
Partizano meilė šaliai
Kel jis gyvas, neužges.

Ižiebėm krūtinėj viltį,
Štosim su ginklu greta,
Kad Tėvynė mūsų keltų
Nepriklausoma, tvirta.

MES TROKŠTAME LAISVĖS

Tėvyne, tu prislėgta rankoė "svečių",
Globota tik lauko smūtkelių,
Su našta vis sunkia ant savo pečių
Į laisvę tu ieškai sau kelio.

Kas priespaudos pančių nedrįsta numesti,
Tas laisvės niekuomet nebus,
Las leidžias, lyg vergas, kankinti, užmušti,
Aršiausias neprietelis mūs.

Šarvuotimėnkai, bet gi drąsūs, vieningi:
Viens – už visus, o visi – už vieną,
Nebijom nė mirti už laisvę tėvų,
Vergija mums bailsi šiandieną.

Ramumo neranda nuožmieji plėšikai,
Jie bijo, jie dreba prieš mus.
Į laisvę gi, broliai! Šalin apgavikai,
Vėdą į klaidingus kelius.

Mes trokštame laisvės, dėl laisvės kovo-
Už laisvę Tėvynės brangios. (jam,
Negailimės nieko ir viską aukojam,
Laimėt ar negrišt iš kovos.

TĖVYNĖS MEILĖ

Laukuose tamsu, vėjas ūžia,
Jis baldos palangėm tyliai,
Mergytė bėgo tuoj prie lango,
Svajėjo: -Atėjo jisai.

Bet ne. Ji smarkiai apsiriko.
Tai vėjas dūko po langu.
O broliai mūsų partizanai
Kovojo už tai, kas brangu.

Tėvynę gint mes pasiryžę,
Neturim laiko nė ateit
Paguost močiutę sengalvėlę.
Mergyte, tave aplankyt.

Kovot nebaisu už Tėvynę,
Už šventą žemę Lietuvos,
Tėvyi ir protėviai ją gynė,
Privalom gint mes laisvę jos.

Vistiek mes laisvę iškovosim,
Greit suskambės laisva daina,
Tėvyne brangi, prisikelsi,
Kentėt ir vergt tau bus gana.

L I E T U V A I

Neliusk, o Lietuva brangioji,
Tu laikinai vergė likai.
Vieningai, drąsiai tave gina
Partizanai - tavo vaikai.

Tavo vaikai - didvyrių siniai,
Dėl tavęs mirti nebijos.
Tavo vaikai - žiedai jaunieji
Gins brangų vardą Lietuvos.

320
Per amžius tu buvai garbinga
Ir ta garbė neturi žūt,
Nors kraujo daug reikės pralieti,
Bet Lietuva laisva tur būt.

Skambės per amžius padavimai,
Kad lietuviai moky mylėt
Tėvynę savo tokią brangią,
Dėl jos negaili kraują liet.

Ir vėl, Tėvyne, tu žydėsi,
Kaip ta lelija po langais,
Lyg iš mirties tu prisikėlus
Gėriesies su savo vaikais.

D A I N A

Ateina jiems grubekas kelias,
Apstu duobių ir dinamito.
Kulkosvaidžiai, kaip šunės skalija
Ir nēr jėgos jos numarint.

Regiu iš tolo juos ateinant,
Gaisrai skruostus rausvai nuspalvina,
Palydi kruvinos karių dievaičio dainos
Ir patrankos palydi salvēm.

Pasaulio šypsena klaiki ir rūsti,
Nerimsta marios nuo krašto iki krašto.
Ateina jie. Šalimais eina rūpestis,
Ką Lietuvai Tėvynei, ką atnešti.

Bet Vilniaus bokštuos naują saulę regim
Ir didžia daina ryžtamės pamoti,
Krito pikta Rusija ragana,
Tai kas dar kelią mums išdris pastoti?

371

Turim ginklą, troškimą ir drąsą,
O delne ateitį savos tautos,
Tad ir sakom: -O Lietuva Tėvyne,
Tu niekad jau iš skausmo neraudosi.

T Ė V Y N E I

Kai žengiam per purvus mes lietingą naktį,
Tada pagalvojam, kad sunkūs vargai,
Kada mes tą viską galėsime užbaigti,
Ar greitai bus saulės šviesios spinduliai.

Kodėl čia taip juoda, kam ašaros byra,
Kodėl mūsų kraštas paskendęs kraujuos,
Už laisvę lietuvių daug mato Sibirą,
Tave, partizane, kas šiandien paguos.

Muliūdo širdis tau, brangioji Tėvyne,
Tu daugel praleidai dienelių karčių,
Už tai mes kovosim, nes tam esam gimę,
Dėl tavęs mums mirtis yra nebaisu.

Čia mūsų sodyboj paukšteliai taip šneka,
Kad laisvė vaitoja prispaustam krašte,
Lietuviškas kraujas jūs gyslose teka,
Už tai jus prispaudė sunkioji našta.

Retėja jau rūkas, naktys juodos blanksta,
Jau aušra netoli, argi nematai?
Džiaugsmingą žinėlę girdėt visiems tenka,
Kad saulės artėja prie mūsų spinduliai.

Čia pat matau laisvę, jau tiesias jos die-
Ir linksmas giesmeles gieda vyturiai. (gas
Trispalvę ir Vytį puoš jurgino žiedas,
Greit mainą išgirsim, kad baigti vargai.

L I E T U V A I

Lietuva nuvarginta,
Lietuva nukankinta,
Užgrobta raudonų plėšikų,
Apšmeižta ir paniekinta.

Tavo pilys išverstos,
Jų sienos nugriuvusios,
Žalios girios kertamos,
Verkia rusams pakliuvusios.

Nyksta dainų melodijos,
Dingo kanklių aidėjimas,
Paniekintas laisvės žodis,
Bet nežūsta lietuvių tikėjimas.

Lietuva nuvarginta,
Prisikelsi iš miego,
Laisvės aušra aušta jau,
Sužaliuos laisvės diegas.

UŽ TAVE

Auga jaunos jėgos,
Auga ažuolais,
Skrenda mūsų mintys
Plieno sakalais.

Skamba sutartinė
Lietuvos laukais,
Trijų Kryžių kalne
Vėjai nebegaus.

Už tave kaip vienas,
Kaip rytų audra.
Daug vargų prityrus
Mūsų Lietuva.

U Ž K A ...

Daugel išaudė seserys jau drobės
Ir daug, daug supynė kančių į skaras,
Kodėl vergai mūsų tėviškę užpuolė,
Kodėl širdį jauną slegia pilkuma.

Užką ten rūsiuose vargsta mūsų broliai
Už ką ten Uraluos alksta nekalti,
Ko kraujuose plūsta ašaroti toliai?—
Bet Lietuva skriaudose išdidi.

(tas

Su naujaisiais metais aušta naujas ry-
Per miestus ir kaimus nužygiuos pulkai,
Gal suduš nelaisvė, it uolų granitas,
Gal mugriūs baisieji pastatai.

O MIELA TĒVYNĒ

O miela Tėvyne, kada prakalbėsi,
Kiek daug tu baisumų matei,
Kada pasakysi tu, mano brangioji,
Kiek skausmo, žudynių kentei.

Matei, kaip barbarai niokioja kasdieną
Ir spāūdo ant tavo širdies,
Bet kantriai kentėjai ir viltį turėjai
Nes yr' kas kovojo dėl tavęs.

Ir yra sūnų, kurie tave dar myli,
Gyvybę aukoti negaili jie tau,
Jau nystė, kaip žiedą puikiausią, aukoja,
Tėvyne, iš meilės, iš meilės jie tau.

O jeigu ir žūsta kuris mūsų brolių,
Giružė priglaudžia tyliai,
Paukšteliai jiems himnus gražiausius pa-
Dėl to, kad Tėvynę mylėjo karštai. (gieda

824

TU MUMS BRANGIAUSIA

Vėl toliuose kaupiasi juoda naktis,
Vėl ugnimi svysčioja tamsi padangė,
Bet mes, pasipuošę karžygių dvasia,
Išsaugosim Lietuvą, brangią.

Kas mums, kad grūmoja iš tolių audra
Ir dunda patrankom žaibai susipynę.
Tu mums juk brangiausia, šalie gintarų,
Tau laisvę mes ginsim, per amžius ją gynę.

Drąsiai tad į kovą. Laimėti ar žūt
Likimui sakeu, jį iššaukdams:
Laimėsime, tai laisvę dar teks vėl regėt,
Krisim, nors nelaisvės nejausim.

TĖVYNĖ MANO

Širdis kratinėje nerimsta,
Svaigina galvą liūdesys,
Tėvynė sopuliuose grimsta
Jau pražiūrėjusi akis.

Tėvynė mano tu brangioji,
Praleidai dieneles šviesias,
Eabar sunkioje valandoje
Koks vėjas tave beatras.

Tavo vargus vien tik užjaučia
Brangūs lietuviai miškuose,
Kad prisikeltum rytui auštant,
Jų kūnai mėtos gatvėse.

Prisimena žali laukeliai,
Kaip bočiai gynė juos narsiai,
Užžėlusius senus takelius
Pramins partizanų būriai.

325
Žiaurūs priešai, lyg džiunglių žvė-
Padarė žaizdas tau galias, (rys,
Jie žudė, drąskė, kaip pašėlę,
Per kiauras dienas, nakteles.

Vai neliūdėk, brangi Tėvyne,
Užgydys tau baisias žaizdas,
Išgydys tie, kas karštai gina,
Jie greitai laisvę tau parneš.

OI SAKALE

Oi sakale, paukšti galingas,
Valdove aukštųjų kalnų,
Man šodžių išreikšti pristigo
Pavydai tavųjų sparnų.

Tu laisvas skrajojį padangėj
Ir erdve beribe gėries.
Palikęs aš tėviškę brangią
Klajoju šešėlius mirties.

O jei aš galėčiau mskristi
Pagalba tavųjų sparnų,
Ir tėviškę mielą išvysti,
Gal man taip nebūtų sunku.

TU PIRMAS PRAMYNEI TAKUS

Tu pirmas mums takus pramynei
Per kalnus, pelkes ir miškus.
Tu pirmas laisvėn kelią skynei
Per vėtra, pūgas ir speigus.

Ar atmeni, kai rytui auštant,
Ar saulei gėstant vakare,
Paspausdavai pentiniais žirgą
Ir jodavai toli iš čia.

Ar atmeni Tu tą gegužį,
Ir mūsų tėviškės miške,
Kad grūnėsi, kaip liūtai, vyrai,
Užgrūdinti tėvų dvasia.

Kai Tavo tvirtos jėgos gėso,
Širdis nerimo man jausna.
Pravirko eglės pagiryje,
Kai matė mirštantį Tave.

Plačiai skambėjo Tavo vardas
Nuo Nemuno žalių krantų,
Dabar muliūdo visas kraštas,
Muliūdo Nemunas platus.

Supylė kapą Tau prie miško,
Rytų grobikai kruvini.
Už ateitį ir už rytojų
Praliejai kraują pagiry.

NUAIDĖS PAVASARIAI

Nuaidės pavasariai rudeninėm svajom,
Nuaidės gegužiai verkiančiais rytais,
Sublizgės man akys sidabrinėm ašarom,
Nes negrįši Tu su laisvės atgarsiais.

Uždainuos miškinis švintančiam rytojui
Laisvės dainą su savais draugais.
Trimituos trimitas, sudundės patrankos,
Tik negrįši Tu su laisvės atgarsiais.

Pakelės žydės vėl ievom ir alyvom,
Nubals sodai vyšniom, baltais jazminais,
O Tavasias kraujas sužydės gal rožėm,
Nors negrįši Tu su laisvės atgarsiais.

Nuaidės pavasariai su auksinėm svajom,
Nuaidės gegužiai laimingais rytais,
Tik blizgės man akys sidabrinėm ašarom,
Nes negrįši Tu su laisvės atgarsiais.

NEŽINOMAJAM

Nors nežinan aš Tavo vardą,
Bet man jis yra toks brangus,
Nes įrašytas brolių krauju
Į širdis mums, jis amžiams bus.

Kai temdavo, apleidus girią
Ir savo bunkerius šiltus,
Su būreliu narsiausių vyrų
Eidavai bausti priešo mūs.

Kiek žūdavo nuo Tavo rankos,
Kas gi iš mūsų suskaitys.
Kai rytui auštant žvaigždės blanko,
Namo žygiuodavo būrys.

322

Bet viena kartą pastebėjo
Tave iš budelių kažkas.
O rytą ažuolyno vejoj
Kas kapą Tavąjį atras?

Tu savo vardą ažuolyne
Ne tik išoastą palikai,
Jį anžiais ir Tave atminę
Minės visi tautos vaikai.

U Ž L A I S V Ė

Apsiniaukė visas dangus
Ir lietus lyt pradėjo,
Atrodė, verkė Jo dangus,
Lyg ašaros byrėjo.

Verkė mergytė taip gailiai,
Jai ašaros byrėjo,
O Jis tenai, ties pušynu
Jau sužeistas gulėjo.

O ašys vis dar pravizos
I dangų, jos žiūrėjo,
Atrodė, matė Jis ten ką
Ir lūpos Jo šnažždėjo.

Kai saulė leidos vakaruos
Jis mirdamas kalbėjo:
-Mergyte mano mylina,
Kodėl tu neatėjai?

Praėjo debegys, lietus,
Mėnulis užtekėjo,
Už laisvę žuves lietuvis
Naujam kape gulėjo.

329
Mėnulis apšvietė laukus,
Bet Jis jau nežadėjo
Mergytei meilės pažadų,
Nes po žeme gulėjo.

VARNIUI IR SMILGAI

Buvo laikai, tauta liūdėjo,
Kai skynė priešas jos žiedus,
Jūs nieko nebojė išėjot.
Palikę šeimas ir namus.

Palikote žagres pastogėj,
Bevargstant tėvelius senus,
Pamatėt tėviškę pavojų,
Čiupote ginklus į nagus.

Sužinatot, kad tėvynės laisvę
Veitui negausim niekadus,
Išėjot Jūs, nieko negaišė,
Su pilna viltimi kovot.

Priglaudė Jūs žaliųjų miškas,
Jo tankumynai, žolynai,
Tėvyne, dar nebuvo viskas,
Tave apgins tavo vaikai.

Draugai, žalių miškų didvyriai,
Nekliado Jums audrų žaibai,
Pavejais Jums nebaisūs girioj,
Skrajojat lyg kalnų arai.

Ir vieną rytą, šėlstant rūkui,
Kovon stojom, lyg sakalai,
Ir dvi gyvybės tuoj nutrūko,
Nudažė sniegą raudonai.

Smilgos ir Varniaus lavonus
Priešas nužarskė, lyg žvėris,
Jie yra tokia patys žmonės,
Ryt nuogus gatvėse taškys.

Garbė per amžius Jums, didvyriai,
Kad gynėt laisvę Lietuvos,
Nepamirš Jus niekad Tėvynė,
Sesutės himnus Jums giedos.

ŽUVUSIAM PARTIZANUI

Pavasaris gražus atėjo,
Gėlėmis puošėsi laukai,
Su džiaugsmu šiandyje skubėjai,
Kur glaudžia lietuvius miškai.

Čia priklaupė Tave, berneli,
Berželiai, eglės, pušynai,
Jau priešas engia mūsų šalį,
Čia vargsti Tu, Tavo tėvai.

Girdi, kaip mūs laukai dejuoja
Nuaminti priešų švėtinų,
Tauta mūsų sunkiai alsuoja,
Netekus jaunųjų žiedų.

Tu su draugais savo brangiaisiais
Skrajojai per miškus, laukus,
Nemaža ten pavojaus buvo,
Tau buvo priešas nebaisus.

Praėjo vasara, lyg amžiai,
Puošė laukus jos žilona
Tėvynė kraują žemė laistė,
Tai buvo baisioji diena.

Ir Tu tas audras nugalėjęs
Skridai per laukus ir miškus,
Širdyje dar vilties turėjai
Kad teks sugrižti į namus.

Džiaugėis naujus draugus atradęs,
Kur baigėte mokslo dienas,
Dabar kartu visi jūs žadat,
Kartu atkeršyt už skriaudas.

Aukštam smėlio pušyne
Skambėjo juokas širdyse,
Staiga pasiekė skaudį žinia,
Žiūrėkit, priešas pas mus čia.

Ir trenkė žaibas, lyg perkūnas,
Vaitojo eglės, pušynai,
Vaitojo, kad lietuvių žūna,
Pavergetosk žemės gūneliai.

Rauduoja Tavo mergužėlė,-
Tavo daugipu ji nematys.
Ašaras liejo motinėle,
Kad jos rūnus jos nelankys.

ŽUVUSIEMS DRAUGAMS

Danguj spindėjo mėnesėlis
Pro debesį, lyg žiburys,
Kai pūgos siautė naktužėlėj,
Žygiavo vanagų būrys.

Šaltis sukaustė juodą žemę,
Gamtą pasipuošė baltai,
O broliai, daug kelionės žengę,
Sustojo pailsėt ramiai.

257
Buvo nuvargę ir sušalę
Ir mięga, ilsisi ramiai,
Išdavikai alkani, begaliai
Jiems ruošia pražūtį tiktai.

Vos diena išaušti suspėjo,
Spindėjo saulė neaukštai,
Būriai burliokų priartėjo,
Aidėjo šūviais mūs laukai.

Ir kovės broliai partizanai
Su priešu tėviškės laukuos,
Ne vienas sudie sakė mamai,
Su perverta širdim, skausmuos.

Septynios sukos tą kart liko
Kovos lauke, apnuogintos,
Ne viena mergelė praradko
Tenai nueit negalinti.

Telaimina Jumis čia Dievas,
Kad būtų pareigas šventai,
Kai mardėjo Tėvynė skausme,
O Jus ją gynet taip karstai.

Nežūs nė lašas Jūsų kraujo
Kur taškės gatvės, laukuose,
Primins viską kalnai, upeliai,
Balti kryželiai miškuose.

Primins jie mums, kad ilsis broliai,
Kam buvo brangi Lietuva.
Greit sužaliuos rūtų darželiai,
Kelsis trispalvė vėliava.

ŽUVUSIEMS PARTIZANAMS
(Ties Tandžiogala 1946.III.12.
paminėti)

Cražus mėnuo kovo atėjo,
Jį puošė snaigės, lyg pūkai,
Kas širdį gniaužti mums pradėjo,
Kodėl mes jaučiam's neramiai.

Dienos ilgumas lyg kad metal,
O valanda kokia baisi.
Gal širdys mūs nelaimę jaučia,
Gal žūsta broliai palikti.

Dėl ko mes turim nerimauti,
Juk vakaras visai artį,
Klausyk, kur reik žirgelį vgti,
Pas savo brolius muskristi.

Ir štai nakties ženkla! aiškėja,
Tamsa jau puošia mūs laukus,
Lyg aidas, laukais mes skubėjom,
Pas savo brolius paliktus.

Atskriom į sutartą vietą,
I vidų žengiam su džiangsni,
Štai, kiek čia ašerų pralieta,
Klausia manęs, ar gyvas tu?

Aš lyg sumišęs ir nustebęs,
Klausiau sesės, kas reikalai?
"Ar gyvas tu", kodėl gi klausį,
Kodėl neatvyko draugai.

Klausyk, mano brangus broleli,
Koks siaubas slautė čia pas mus,
Žaibai, perkūnija - begaliai,
Pragaras tiesė savo nasrus.

Krauju broleliai sniegą laistė
Ir staugė žvėrys alkani,
Klausyk, kur buvot, mūsų klausia,
Šiandieną žuvo septyni.

Už draugus mes tuojau prisiekėm
Atkeršyt priešui ik mirties,
Už laisvę brolių pėdom sekam,
Prie ginklo - Dievas mums padės.

Kovosim tol, kol priešų gaujos
I smulkias dulkes subyrės,
Kai atsikels Lietuva nauja,
Tada lietuvis ginklus padės.

KAKEDŲ VARPAMS SKAMBANT

Vai niekad, dar niekad taip varpinių varis
Liūdnai neskambėjo užgigusių Kristui,
O veltui tu, varpe, iš bokšto nukoręs
Lietuviui kartoji, kad melstų jis Kristų.

Taip penketa metų ilgų ir skausmingų
Jis meldės, kad vergo grandines nukirstų,
Taip lygiai ir šiandien malda jo liepsnota
Neliauja plasnojus į gimusį Kristų.

Tau Žemės karaliai, Dangaus Kūdikėli,
Kodylą ir mirą sudėjo po kojų...
O mes savo žvilgsnius į dangų pakėlę
Tau širdis sąvąsias su meile aukojam.

Betliejaus žvaigždė nepaliauja mirgėjus,
Ji sako, kad gimė pasaulio karalius.
Tesaugo mūs šali skausmų Atpirkėjas,
Težydi ramybė žmonėms geros valios.

334

Tesaugo Jis sesę kur verkia suklypus,
Atbėgus prie kapo brolelio brangaus,
Ramybės ir atilsio meldžia jos lūpos,
Išgelbėk mūs šalį, Karaliau dangaus.

E-PARTIZANŲ archyvas

IŠEINANT

Kai darželyje gėlės žydėjo
Išėjai tu, palikęs namus,
Motinėle lig vartų lydėjo,
Ji žinojo, koks gyvenimas bus.

Mai tu vienas žygiuoti pradėjai
Ji stovėjo, kaip šešėlis tamsus,
Ašarėles nuo veido tik braukė,
Kad išeina jps mylimas sūnus.

Pasilikus viena vis minėjo
Tavo vardą, nes jai yr' brangus,
Kas vakarą, kas rytą ji siunčia
Pas Aukščiausiąjį savo meldas.

Ji meldės, kad Dievas globotų
Jos mylimą sūnų kovoj,
Kad laimingai sugrįžtų jis vėliai
Nuramint jos senatvės žiloj.

Bet tuoj sužinojo barbarai,
Kad sūnus kovoja miške,
Seną motinėle "banditka" vadina,
Nutvėrę į Sibirą veža nakčia.

Dabar pasilikęs tu vienas
Nežinai, koks likimas tau bus,
Ar kovojant gyvybę padėsi,
Ar teks grįžt laimingam į namus.

PARTIZANŲ MALDA

Už miško gesta paraudusi saulė,
Laukuose klajoja tamsa,
Skęsta žemė sapnų karalystėj,
Vakaro maldai nutilo ganta.

Miško tyloje žnabždesys paslaptingas
Myluoja nuvargusias sielas.
Apsaugok mūs žygius, tvėrėjau galingas,
Mūs Lietuvą, brangią ir mielą.

Malda pasklinda tarp ošiančių medžių
Iš partizanų kovotojų lūpų,
Maldai palinksta ir smilgos bežadės,
Nustoja ir vėjelis pūtes.

Už žygius, už laisvą brangiosios Tėvynės
I aukštumą kilo malda,
Kad įsimintų žygius brolių pasiryžusių,
Klestėtų laisva Lietuva.

SMIUKO RAUDA

Girdėjau raudant smuiką sutemoje,
Mačiau jo mėlynas, liūdnas akis.
Kada pravirko smuikas, miškas suvaitojo,
Taip čingo vėl mirażuos gražioji ateitis.

Regėjau švintantį rytojų tolumoje,
Ateities bokštus ir didžias pilis,
Kada pravirko smuikas, miškas suvaitojo,
Dingstančias mačiau jo mėlynas akis.

Nusinešė viesulas švintantį rytojų,
Nusinešė laimę, ilgėsio naktis,
Kada pravirko smuikas, miškas suvaitojo,
Der gyvent norėčiau, o liko tik mištis.

328
Nebegirdžiu raudant smuiko sutemoje,
Tik sapnuos regiu jo liūdinčas akis,
Kada nurimo šilas, smuikas vėl raudoja,
Tika nedink miražuos, gražioji ateitis.

Pro ūkanas regiu vėl švintatntį rytoju,
Matau ateities bokštus ir didžias piliis,
Kada pravirko smuikas, miškas uždainavo:
-Nebedings miražuos gražioji ateitis.

KAIP SKAUDU

Išvarė iš namų mūs broli,
Paliko mus vienas liūdėt,
O jis tylus, ramus išėjo
Tėvynę gint, kovot, budėt.

Brolėli, be tavęs mums ilgu,
Nėr kam dainuot, meilę kalbėt.
Kai vasarą rūtas aš leisčiau,
Su džiaugsmu notėjai padėt.

O šabar vargsti ten miškuose,
Bijai pareiti į namus,
Kur tu praleidai kūdikystę,
Jaunystę sutikai smagus.

Tavo jaunystė jau nebšypsos,
Kaip šiltą vasarą aną,
Kada namuos buvai dar laisvas
Skambėjo lūpose daina.

Tikėkim, trūks vergijos pančiai,
Pareisi laisvas vėl pas mus,
Skambės daina graži, galinga,
Gyvenimas sugriš ramus.

NEPALIKI

Nors senai aš su tavim kalbėjau,
Bet ausyse dar žodžiai girdėt
Ir akyse šešėlis vaidėnas,
Kai pradėjai tu mane žavėt.

Kai mėnulis žydrioje padangėj
Šypsojos su mumis meiliai,
Aš glaudžiausi prie tavo krūtinės,
Prašiau meilės iš tavęs tyliai.

O tu viską ramiai man žadėjai,
Ar iš meilės, ar tiktai juokais.
Ir mėnulis tuos žodžius girdėjo,
Ką kalbėjai tu man vakarais.

Nepaliki tu manes našlaitės,
Juk nebėra, kas mane priklauso,
Motinėle, tėvelis Vorkutej,
O brolelis po žemem gul jau.

TU ATEIKI

Tu ateiki pas mane nors karta,
Prisimink, ką žadėjai tyliai,
Kai buvai namuose dar linksmas,
Prižadėjai mylėt amžinai.

Tu sakei, nors aš būšiau ir toli,
Tave aplankyčiau dažnai,
Tad ateik, nepamirški tu manęs,
Kada tylūs, šilti vakarai.

Jau nekartą tavęs ašai laukiau
Gegužės tyliais vakarais,
Daržgly tarp gėlių sėdėjau,
Jas skyniau gražiausias žiedais.

540
Tu ateik, tu ateik rugių lauku,
Kai varpos nusvyra žemai,
Pasitiksiu aš tave ir naktį,
Nes žinau, tu pažvelgsi meiliai.

Tu ateik, kai už lango pusnynai
Ir pabėlski į langą tyliai,
Pasitiksiu, į visų įleisiu
Ir pabūsi pas mane ramiai.

UŽ TĖVYNĖS LAISVĘ

Rusai privertė mūs brolius į karą,
Į kovą be tikslo ir be naudos,
O broliai visi, kurie tvirtos valios,
Visi išžygiavo į tankius miškus.

O čia visi drąsiai ir linkamai pradėjo
Gyventi ir dirbt partizanų darbus,
Mūs sesės namuose liūnos, nusiminę,
Užjaučiančiai žiūri į jus.

archyvas
Kaip skaudu žiūrėti, kuria tik kovoja
Už laisvę Tėvynės ir savo draugų,
Su dauba ir ginklu į mūsų išeiną,
O grįžt pasitaiko net ir sužeistų.

Sunkus juk likimas mūsų partizanų,
Ar šlapia, ar šalta, vistiek jie miške,
O rusai, per šnipus šiek tiek sužinoję
Neduođa ramybės jiems vargšams ir čia.

Nakčia juos užpuola ir apsupa mišką
Galybės kareivių, ištisi pulkai,
O mūs partizanų saujelė mažytė
Prieš juos, bet kovoja narsiai.

371
Kiekvienas žino, kad kova dėl laisvės
Visuomet juk baigias skaudžiu likimu,
Mūsų partizanus ištiko nelaimė,
Jų tarpe jau randas Tėvynei aukų.

Plėšikai pagrobę kelius jų lavonus
Vežioja ir rodo kitiems,
Motulės ir sesės dejuoja ir šaukia,
Tironai, jums Dievas atlygins visiems.

NELIŪSKIT, SESĖS

Saulutė skrajoja visai neaukštai
Ir juokas mums širdis vilioja,
Susėdę beržyne linksmi vanagai
Ir graudingai dainuoja.

Čia skraido paukšteliai ir gieda linksmi
Jų giesmės po girias skrajoja,
Čia stovi berželiai ir mąsto liūdnai,
Kad vargsta lietuviai, dejuoja.

Čia švelnus vėjelis kutena lapus,
Malonu mums čia pailsėti,
Pamiršę pavojus, pamiršę vargus
Taip linksmi pradėjom kalbėti.

Miške partizanams nelaukus ilgai
Sesės lietuvaitės atėjo.
Ir girioj pasklido graudingi balsai,
Jog aštuoni metai praėjo.

Tie metai kainavo mums daugel aukų,
Mūs tauta daug krapjo praliejo.
Šiandieną dar vargstam, gyventi sunku,
O ašaros upėm tekėjo.

Nelidiskite sesės, dainuokit linksmai,
Pritarė jums broliai partizanai,
Nors šiandien saulutė užtemus visai
Ir siaučia baisūs uraganai.

Tad, broliai, už ginklo, kovokim šventai,
Nebūkim visai nusimine,
Tada pamatysim, jog blaivės rytai
Ir kelias pavergta Tėvynė.

KODĖL TU TOKS LIŪDNAS?

Kodėl tu, drauguži, toks liūdnas,
Kas tau atsitiko, sakyk,
Mane neseniai tu pažįsti,
Bet niekniekio tu nepaisyk.

Abu juk už laisvę kovojam,
Abu juk netekome jos,
Tai ko, tau drauguži, dar slėpti
Ko akys aptrauktos rasos.

Tai niekis, kad aš kiek vyresnis
Ir čion pirm tavęs patekau,
Kad kovą anksčiau aš pradėjau,
Kad girią pažįstu geriau.

Sakyk, juk ir tau dar grūdinės
Nespėjo apkalti širdies,
Nespėjo ir man iš krūtinės
Išplėšti skaisčiosios vilties.

Man kūnas tik tapo apkaltas,
Bet siela lakioja laisvai,
Gal laukia manęs kapas šaltas,
Dabar kunkuliuoja jausmai.

311

Juk, tiesa, užuojata mano
Pažėti tau daug negalės,
Bet visgi, kai skaudžiančią širdį
Atdengsi, skausmai sumažės.

KAD SKAMBĖTŲ DAINA

Mūs dvasia neįpratus vergaut svetimiesiems,
Tu įpratus girdėti dainas Lietuvos.
Savo dainą su tavo daina mes suliesim
Ir prieš priešą nelenksime niekad galvos.

Nes nuo priešo mes niekad nelūžom, nelinkom,
Tik vis drąsiai vis ejom pirmyn ir pirmyn,
Nes mes mylime darbą ir dainą, ir ginklą,
Kuris nukreiptas takliai mūs prieš širdin.

Tą dainą sukūrė šalis partizenai,
Tą dainą būdėmi trauksime mes,
Kad laisvas vis būtų mūsų tėviškės oras,
Kad skambėtų vis daina po mūsų girias.

Mes girdim už mylimą patrankų ošimą,
Jau greitai iškelsim trispalvę Kaune,
Todėl tvirtai spaudžiamė ginklą pliehinį
Tėvynės paduotą iš mūsų rankas.

VIENA NAKTĮ

Vieną naktį, šviesioj mėnesienoj,
Kai žvaigždutės plevencaukštai,
Atsisveikinęs mamą ir tėtį,
Brangią tėviškę tu palikai.

Jeigu priešas į kraštą mūs brausis,
Gaus patrankos platybėj laukų...
Užu laisvę, už mylimą kraštą
Mes pakilsime žygin kartu.

344

Aš matau jus keliais nužygiuojant,
Iš akių jūsų spindi drąsa,
O širdy didis ryžtas ir meilė,
Kad tik būtų laisva Lietuva.

Mielas broli, tikiu jūsų gretom,
Jūsų šviesiu, plieniniu kardu,
Jei reikės stoti mūsų už laisvę,
Mes pakilsime žygin kartu.

TU IŠĖJAI

Dar neseniai tu man kalbėjai,
Kad visa, - klausimas dienu,
Ir išėjai, tu išėjai
Parnešti laisvės spindulių.

Bet nei tavęs, nei laisvės tos, -
Vien tik naktis, tamsi naktis,
Nė laimės taip trumpatės ir mažos,
Beliko tik viena viltis.

Ir pūgos siaučia, vėjai ūžia,
Nėra tavęs, nėra šviesos,
Tavo mama - žalia giružė,
Tu išėjai gint Lietuvos.

LAISVĖS SUSITIKIMAS

Gėlės birs po jūsų kojom,
Link berželiai pakelėm,
Rankos laimins ir žegnos
Purva, išpuoštą gėlėm.

Skris vėl maldos į aukštybę,
Alps vėl džiaugsmo apimti,
Vėl bris laisvė ir teisybė
Kur brolių kapai šventi.

3/5
Ir sustos prie sostų sosto,
Prie karališkos pilies,
Veidus ašarotus šluostys
Kylant vėliavai šalies.

Ir iškils mūsų trispalvė
Taip didinga ir miela,
Suaidės ten laisvės salvė,
O Lietuva, tu jau laisva.

NEIŠGĄSDINS KULKOS

Galit netikėti ir visaip kalbėti,
Mūs tegal žavėti tik viena garbė:

Ginti savo kraštą, būti partizanų,
Kors taktų už laisvę kur miške sugriūt.
Neišgąsdins kulkos, blykčioja žaibai,
Visas mūsų būrys kausis įstabiai.

Galit netikėti ir vadint vaikais,
Mūsų ginklai nulieti nuo želnų ikais.

Kaip šiandien su knygom einam atkakliai,
Taip rytoj į žygį žengsim su ginklais.

PARTIZANO MOTINAI

Tu prie staklių dienas prarajojai,
Per naktis prie ratelio meldeis
Kada sūnūs, jauni partizanai,
Iškeliavo gimtinės keliais.

Jie atkoj, ugnį, jie prieš mirtį,
Jie kaip vėjai rudens darganoj,
Ėjo Lietuvai laisvę nupirkti,
Bet palūžo pirmoje kovoje.

Tu kaip paukštė sau širdį sužeidus,
Didžio skausmo buvai parblokšta,
Nebetas liko kenčiantis veidas
Ir visa tu likai nebe ta.

Krykštė volungės šlamenčiam gojui,
Mūsų gėgužės šaukė kūkui,
Tu verkei ir birželyj, ir mojuj,
Eidama juodo vargo taku.

Bet ar tu neregėjai? Iš kraujo,
Iš pagalusiu kaulų kapuos,
Gimė dienos gyvenimo naujo,
Laisvo krašto laisvuosius laukuos.

Ar regėjai? Kaip saulė nušvito
Tavo karžygių kryžiai nauji.
I auksinį mūsų tėviškės rytą
Amžiais kelią nugairino jie.

GYVENOM TĒVIŠKĒJ

Gyvenom tēviškēj laimingi,
Gerėjomēs savais darbais,
Tik štai nelauktai, netikėtai
Užpuolė kraštų kraugeriai.

Jie tuoj pradėjo reikalauti,
Kad lietuvių eitų kariaut,
Bet visi drąsiai pagalvojo:
-Į mišką, broliai, nēr ko laukt.

Namuose tėvelius palikom,
Sesutę, gailiai verkiančią,
Paz pareinam suraminti juos
Kai nieks nemato, tik nakčia.

Tėveliai brangūs, neliūdėkit,
Mes greit sugrišim į namus
Padėti darbus jums sunkiuocius,
Kai vėl Tėvynė laisva bus.

KUR GYVENSIS?

Kur gyvensi? - Kraujo maris be krantų,
Tiesai ankšta, melui taip platu.
Kur nueisi? - Dega žemė už kalnų,
Dega mūsų dienos, gausdamos plieną.

Nors žinau, iš žemės kraują ėmiau sau
Ir jos amžių giesmei liksiu nebylus,
Už namą, už žmogų kur kas slaptinčiau
Kalbins čia mėnulis mėlynus šilus.

Kaip pašautas paukštis, gyvasčiu tikiu,
Neužmerksiu ššandien budinčių akių.
Pro dujas ir plieną iš kalnelių gaus
Amžiais gyvos dulkės mirusio žmogaus.

Bėg' Betliejun žvėrys laisvės ir taikos
Ir dienu valdovai gal pajus Tave
Ir per kraują kelio niekas neieškos,-
Svęs draugai ir priešai Tavo grižtuves

M O T I N A I

Kažko nuliūdus motinėle
Rūtų darželio vidury,
Per veidą rieda ašarėlė,
Gal jos dalelė per sunki.

Neliūsk, brangi mamyte mūsų,-
Abu vaikai pratarė vos,
Aš ir mano brangi sesutė,
Mes nepamiršim niekadaš.

Tai jūs, vaikeliai mano brangūs,-
Ir spaudė sūnų prie širdies,
Tėvyne priešas puola vėliai,
Daug ji kančių dabar turės.

Kas jai dabar galės pagelbėt,
Tai jūs, mano brangūs vaikai,
Reikės manęs jau išsižadėti,
Argi tu pats jau nematai.

Suprantu ir matau, brangioji,
Žagrę paliktą aš turiu.
Sesutė žirgą jau balnoja,
Aš ginsiu garbę lietuvių.

Ne tau vienai akys rasoja,-
Visam krašte tas liūdesys,
Sudievu, lik sveika, brangioji,
Grišiu, kai laisvė mums nušvis.

349
Tad neraudoki, motinėle,
Jei žūs tau mylimas sūnus,
Šaukia auku Tėvynė vėliai,
Jau puola priešas ją žiaurus.

Per ašaras, kančias ir kraują
Laimėsim kovą patys sau.
Iš vargo kils Lietuva nauja,
Kelsis, mamyt, tikrai sakau.

KUR DINGO LAISVĖ

Kaip čia gražu pavasarėli,
Net apsakyti negaliu,
Klausyk, kur dingo laisvė vėliai, -
Girdžiu graudingą balseli.

Tai sučiulbėjo ten lakštutė,
Nuskrūdo aidas taip graudus,
Raudėjo ten sena močiutė,
Nežino, kur dingo sūnus.

Ji jį augino, jį mylėjo,
Kai buvo laisva mūs šalis,
Ir dėl Tėvynės jis išėjo,
Kai ėmė mindžiot ją vagis.

Vagis tasai, kuris pakilo
Iš Azijos didžių gelmių,
Daug milijonų jis prarijo,
Daug mūsų dukrų ir sūnų.

Šiandien pasaulis aiškiai mato,
Kad pina pinkles mums vagis,
Už tai pradėjo nebernauti,
Greit vagiui galą padarys.

260
Iš tų prarytų milijonų
Kas nors gal kada ir sugrįš.
Apverstą kraštą aukštyn kojom
Kartu su mumis atstatys.

Tada nustos mama raudoti,
Supras, kad laikas jau ramus,
Pradės trispalvė plevesuoti
Kai šviesus, šviesus bus dangus.

LAISVĖS LAUKIANTIEMS

Greitai laikas slenka
Metai vis po metų,
O nelaisvės krašto
Vis dar nesimato.

Vai nurink, drauguži,
Bus dar tokia diena,
Kada mes išgirsim
Linksmutę naujieną.

Kai trimito ženklas
Aidu suskambės,
Visa Europa
Trenksmumuaidės.

Kils tada padangėn
Dulkių kamuoliai,
Velniop nuvažiuos jau
Visi Stalintai.

Kiekvienu tautelė
Bus tada laisva,
Visur skambės dainos:
-Vergauti gana!

357

Taigi, mišls lietuvi,
Nenuliūsk ir tu,
Greitai susilauksim /
Dienelių šviesių.

O kuris negrišim
Dėl laisvos šalies,
Tam laisva Tėvynė
Malda vis kalbės.

Partizano kape
Vytis gražiai puoš,
Prie kryžiaus trispalvė
Nuolat plevesuos.

JIE TĖVYNĖ MYLI

Jie savo brangią Tėvynę myli
Ir trokšta jai laimės,
Tad darbuokis, triūskis tyliai,
Turėk atsargumo, baimės.

Kas nereikia, venk kalbėti,
Vis stenkis, kur reik tylėti,
Nes gali rusai pastebėti
Ir išvežt kalėti.

Priešgi turi daug šnipų,
Kurie dirba jiems.
Mūs Lietuvos išdavikai
Atsiduoda raudoniems.

O jei nebūsi atsargus
Ir per daug plepėsi,
Išvežt i Sibiro taigas
Vargti ir kalėti.

LIETUVAITĖI

Vėjas pučia, rūkas slenka,
Kyla baisūs viesulai,
Pergyventi kas mums tenka
Tu, lietuvi, ar žinai.

Skraido vabalas raudonas
Po padanges Lietuvos,
Kenčia kraštą ir jo žmonės
Nuo žiaurios rytų Maskvos.

Džiūsta sodo obelaitė,
Liūdi klevas pakely,
Stovi liūdna lietuvaitė,
Krinta ašara gaili.

Ko taip liūdi, mergužėle,
Ar tėvėlių netekai,
Ar negrižo bernužėlis,
Kodėl verki taip gailiai.

Neliūdėki, mergužėle,
Bernelis tavo sugrįs,
Linksmi džiūgausitės jūs vėliai,
Kad bus šviesi ateitis.

Išgaruos raudonas rūkas,
Išnyks visi vabalai,
Sės sesutės žalios rūtos,
Dainuos himnus Lietuvai.

PAVERGTAM KRAŠTUI

Nekartą, sese, tau sakiau,
Ablavų laukiam mes daugiau,
Dar priešų gaja alkana,
Jai mūsų kraujo negana.

Užtem mūs žali laukai,
Nešviečia saulės spinduliai,
Neskamba giesmės vyturių,
Baisus likimas lietuvių.

Pavergta mūsų Lietuva,
Per skruostus rieda ašara,
Mes prisiglaudę miškuose,
O kiti šypsos kapuose.

Praėjo brangūs mūs sapnai,
Laisvės dienų tu nematai,
Dar negana tau ašarų,
Prispaustam krašte slibinų.

Ašara rieda motinai,
Gatvėje guli jos vaikai,
Ji juos augino, mylėjo,
Dabar jai širdis skaudėjo.

Matome vaizdą tą baisų,
Žauro likimą lietuvių,
Eikime nes tėvynę gint,
Neduokim priešui jos naikint.

TREMTINIO SKUNDAS

Aplinkui Altajaus kaskados,
 Snieguoti laukai kur žvelgi,
 Ne jau neišvysiu gi niekad
 Tavęs, o Tėvyne brangi!

Kai leidžias paraudusi saulė
 Su skausmu žvelgiu pš tolyn,
 Už ką man paskyrė pasaulis
 Kankintis čia sniego pusny.

Nuo skausmo ir alkio nusilpo
 Miepsnojanti mano širdis,
 Bet meilė krūtinėj netalpa
 Ir kerštas... Kas ją sulaikys!

Su ilgesiu akys vis žvelgia,
 O tėviške miela, kur tu?
 Jau vakaras pamatū dengia
 Kaskadas Altyjų baltų.

I Š V E Ž Ė

Aušrelė brėško jau rytuose,
 Bet jūs dar vis ramiai miegojot.
 Šlanėjo lapais kiemo uosiai,
 Prie vartų šuo taip pat nelojo.

Išblaškė jie ir miegą saldų
 Ir šviesią sapnų karalystę.
 Tautos plėšikai ramiu veidu
 Pasakė: -Tėviškę palikit.

Sa alpstančia širdim apleidot
Jūs savo gimtąją bakūžę,
Juk metai jums čia keitė veidą,
Čia ateities svajones kūrēt.

Išgāsdintus jūs ir bežādžius
Tuo keliu paskutini kartā,
Vedē, kaip kokius galvažudžius,
O gailiai kaukē šuo už vartū.

Nuo skausmo alpo mūsu širdys
Paskutini kartā susitikus,
Ašarom žemē pes pagirdēm,
Sieloj žaizda gili paliko.

IŠVEŽTIEMS TĒVAMS

Kas jūs taip sužavējo
Pavasaris, laikai?
Ir tu niekuo netikējai,
Nes nesupratai.

Tai jūs čia sūķavējo
Gegužio žiedai,
Visur sklido ir aidējo
Lakštučių aidei.

Čia susējot, susirinkot
Pamiršti vargus,
Ir pavojū jums pamiršti
Padējo alus.

Kažkur toli nuaidējo
Mašinu ūšesys,
Bet visai jūs netikējot,
Kad pas jūs užklys.

216
Mašinas toliau palikę
Priešai slenk arčiau,
Ir prie namo priartėję
Apsupa tuojau.

Sklidote į visas puses
Jūs ir jūs svečiai,
Kol priešas susiorientavo
Kokie čia vaizdai.

Per kokią pusę minutės
Liko čia tuščia,
Tik paliko senas tėtis,
Liko ir mama.

Vos aušrelė sklaidė rūką,
Susirinkot jau,
O jau seni tėveliai
Vežami toliau.

Nuvežė jus, tėvelius
Į Sibiro niškus,
Ir prie darbo prirakino,
Vargina senus.

Takstančiai tenai lietuvių
Užmerkia akis,
O kuris dar kiek kvėpuoja,
Smaugiamas dar vis.

Greit nušvis jums tamsios akys,
Laisvės spinduliai,
Tai tače jūs pamatysit,
Kad baigti vargai.

Tad su džiaugsmu jūs skubėsit
Į gimtus namus,
Ten pradžiugs jūsų krūtinės,
Ten rasit savus.

Pavasaris gražus išaušo, kaip visuomet,
 Sugrižo paukščių, pražydo žiedai,
 Bet žemės ašarom nelaistėm taip niekuo -
 Plaukė ašaros, lyg jūromis ledai. (met, -

Ne vėtros taip dejavo ir laužė giružę,
 Ne pilkos žuvėdros klykė klaikiai,
 Tai tremtiniai verkė, kai mašinom vežė,
 Nu jų dulkėjo tėviškės keliai.

Sunkiai dejavo tėviškės arinei platūs
 Ir gėrė brolių ašaras karčias.
 Ką jautė jie - jų niekas nesuprato,
 Gal kentė jie didžiausius sopulius, kan-
 (čias.

E-PARTIZANŲ

archyvas

TARYBŲ SAJUNGOS HIMNAS BE KAUKĖS

Vagių ir plėšikų mes sąjungą kuriam,
 Kad visa žmonija būtų mūsų vergais,
 Tam tikslui ir žmogžudžius kravon subūrėm,
 Jiems leisim pasaulį tvarkyti kardais.

Staliną vadu mes išsirinkom,
 Jis yra žiauriausias iš mūsų visų,
 Aklai tarnaudami mes jam patinkame,
 Nors kartais vykdyti yra baisu.

Bažnyčias išgrizusim, dievus išnaikinsim,
 Religijas visas paversim niekais,
 Marksizmą mes nauja tilyta vadinsim,
 Tik Lenin's ir Stalin's bus mūsų dievais.

Mokslą ir meną fašizmui praminsim,
 Tik Stalin'o ir partijos jį išliint galės,
 Kas tam pasipriešins - badu numarinsim,
 Jis darbo ir duonos pas mus neturės.

Kad alkanos minios iš baimės drebėtų
 Atimsime žemę, atimsim namus,
 Visur pastatysim čekistų pikietus,
 Visur persekiosim per savo šnipus.

Staliną vadu mes išsirinkom,
 Jis yra žiauriausias iš mūsų visų,
 Aklai tarnaudami mes jam patinkame,
 Nors kartais vykdyti yra baisu.

357
KELKITĖS, BROLIUKAI
Kelkitės, broliukai,
Griebkitės ginklą
Irkeliuokit greitai
Vyt sribų-šunų.

Jeigu neklausysit,
Nebūsit laisvi,
Nesidžiausit laisve,
Verksite visi.

Nebebus sribukų,
Kad paguostų jus,
Kreit visus išvysim
Tuos vagis žiaurius.

Nepriimsiu tuomet
Į savo būrius,
Nes neklausėt mūsų,
Nėjot mušt sribus.

Nėditės prie mūsų
Kod dar nevelu,
Matot, bolševikai
Karias ant vinių.

RAUDONASIS "DIEVAS" STALINAS

Jis tamsybėj amžinai gyvena,
Jis negali veikti tėsoje,
Visur skleidžia begėdišką melą,
Vien per kraują laikos valdžioje.

Jis yra didžiausias plėšikas,
Tvarką keičia chaosu baisiu,
O kas jį tik nepripažįsta,
Paverčia nelaiminguoju vergu.

Griaut, ardyt, naikint viską ipratęs
Jis nekenčia kuriamėjos minties,
Iš Kremliaus rodo gėluoni gyvatės,
Ir ant Dievo keikia išminties.

Jis galingas tuose, kur jį seka,
Bet niekšas tarp laisvės sūnų.
Melas, kerštas lydi jojo sielą
Ir šmeižimai teisių amžinų.

Jis gamtoje Dievo sukūrimą
Stengiasi visaip iškraipyti,
Mokslą apie bolševikų išikūrimą
Prievertos būdais stengiasi mokyti.

Kas jį tiki, rado laisvių krūvą,
Deda pančius ant laisvos minties,
Didžiausias teroras, kokio dar nebuvo,
Vieton laimės, veda prie mirties.

Tad pirmyn į laisvę, broliai,
Kovą vest sau turime kasdienę
Kad laisvužės varpas gausių lietuvoje,
Nešdams laisvės džingusmą į lietuvių
(sielą.

TĖVYNĖS IŠDAVIKAMS

Atėjo laikas, nušvito rojus
Visai jums netikėtai.
Iš seno vargęs Michalajūnas,
Taip keliasi iš lėto.

O tai laikai, o tai gadynė,
Sako vaikams tėvelis,
Klausykite jūs mano žodžių,
Tai bus jums tiesus kelias.

361
Michalajūnas vaikus mokė
Kaip svetimam tarnauti,
Ir Staliną vos tik pažino
Pradėjo pataikauti.

Jų yra šeima energinga,
Žad nieko nežiūrėti,
Burliškai mus taip smarkiai žudo,
Dar stojo jie padėti.

Už žudymą brolių lietuvių
Jis gavo leitenantą,
Nesnaudė jo taip pat šeimyna,-
NKVD jie lenko.

Ir savo brolius jie taip žudė,
Tik žybernius tegynė,
Ne vienas Sibiran išgrūdo,
Savo kraštą haikino.

Kraujuose braids iki kelnių,
Mat, Staliną mylėjo,
Ir žudė tuos senelius, vaikus,
Kas laisvės panorėjo.

Už žiaurų darbą, švėtiškumą
Tauta nedovanojo,
Ties juo kamuolys kilo dūmų,-
Velnias peklon nujojo.

Nudžiugo pats senasis velnias
Kad budelių daug yra,
Kas žudo savo sese, brolius,
Tiems pekloj smalą virė.

382
Visi jūs gausit, iššavikai,
Už savo darbą pelną.
Pasaulėj jums nebėra vietos,
Tik laukia katils velnio.

RUSIŠKIEMS ŠUNYČIAMS

Pasakysiu širdim tyra,
Kad pas mus per daugel yra
Kiekvienam žingsny lyg tyčia
Tikrų rusiškų šunyčių.

Tie šunyčiai laisvu laiku
Ganykloje avis vaikė,
O per karą išgudrėjo,-
Uniformą užsidėjo.

E-PARTIZANŲ
archyvas
Prie visų jie prisitaiko
Ir, kol kas neblogai laikos,
Kad duonos nuo mūsų ir gauna,
Bet kur gali, ten ir piauna.

Aštrūs dantys, ilgos diltys,
Nėra geros iš jų vilties,
Jie kam nors įkanda -
Sibire vietą atranda.

Sibire puiki virtuvė -
Aukščiausia tenai kultūra,
Koki valgi tikr neduoda,
Visoks kvepia buze juoda.

Ten svarbiausias muzikantas,
Tai bananų instrumentas,
Kai užgroja juo daboklėj,
Visi šok, kaip ant spyruoklių.

383

Taip pašokę būna ramūs
Duonos gavę kelius gramus,
Kuriais minta jie per dieną
Vietoj mėsos, vietoj pieno.

Aš norėčiau, kad tie šunys
Kada nors virstų žmonėmis,
Nes kuo gimė, lai tuo miršta,
Lietuvoj šunų pertiršta.

G I R U Ž Ė J

Apsistojau aš giružėj,
Paukščiai čiulba man liūdnai,
O vėjelis balsiai ūžia,
Liūdnai vaitoja miškai.

Liūdi eglės, pušys žalios,
Skraido graudį jų daina,
Tau negieda vyturėlis, -
Jam ramybės nėra čia.

Raudonajam velniui plūstant
Siaučia audros, viesulai,
Mūsų laisvam kraštui žūstant
Liūdi mūs žali laukai.

Vargina raudonas sliekas
Ir kada bus to gena,
Viską ryja, nieks nelieka,
Ir vis šaukia alkanas.

Ėski, ryki tu, šetone,
Brangų kraštą lietuvių.
Vieną kart tikrai užspringsi,
Pasakyti tau galiu.

364
Kai užspringęs tu vaitosi
Niekur vietos nebus tau,
Ir tada tikrai suprasi,
Kad atėjo galas jau.

Kur tik žvelgi, liūdną vaizdą
Miestuose, laukuos matai,
Viskas pragaru pgyvarto
Kur valdo geradėjai.

Žali kaimai, plačios gatvės
Dengias karžygių kūnais.
Kaimuose, kur pasižiūri
Irgi tokie pat vaizdai.

DAINA APIE KOLCHOZĄ

ILGAI Stalinas galvojo
Kaip sukurti žemėj rojų,
Pakelt ūkinę kultūrą
Penkmečio aigoje turi.

Ėmė jis ir žugalvojo
Kaip sukurti žemėj rojų,
Susikvietęs būrį žydu
Darė "rojišką" tarybą.

Ėmė bandymus daryti
Kaip kolchozus sudaryti,
Kalė kuolašrišo "luožą"
Ir sutvėrė jis kolchozą.

Džiaugias žydai, delmus trina,
Bus jiems pelno, gerai žino,
Išnaudoti darbininkus
Tik kolchoze gerai tinka.

365
Dirbsi dieną ten ir naktį,
Senatvėj vietos neteksi,
Nieko gero mums neduoda
Šitas žydiškas kolchozas.

Ten tik bėdas, skurdas, vargas,
Ten paliksi žydo vergas,
Baudžiava tenai tokia,-
Smunka ūkio kultūra.

Kas nenori vergu būti
Neis kolchozan tas, vyruti,
Nes nandos iš jų kolchozo
Kiek yr' jos iš seno ožio.

E-PARTIZANŲ archyvas

T U R I N Y S

VII-JI DALIS

Psl.

TĒVYNEI	5
Čia kalnai žaliuoja	6
Sugriš pavasaris	6
Naktis	7
Tėvyne mano	8
Lietuvai	9
Tėvynei	10
Senovės karžygio skundas	11
Lietuva	11
ŽUVUSIEMS PARTIZANAMS	
Sargyboje	13
Žuvusiam žalčiui	14
Už žalio šilo	14
Žiemos naktis	15
Žuvusiam Tigrui	16
Lieknos pušys	17
Nakties kova	18
Kad pažadint galėtų	19
PARTIZANAMS	
Partizanams	21
Sugriši į tėviškę mielą	22
Partizano malda	23
Rudenėlis laimingas	23
Sakyk man, senas uosi,	24
Jie keršto trokšta	25
Čia mūsų žemė	26
Kieno žingsniai	26
Narsiems partizanams	27
MOTINAI, BROLIUI, SESEI	
Sugrišiu	29
Pasakyk, Dubysa,	30
Neverki, sese	30

Neraudoki, motinėle	31
Prisimena	32
Daug skausmo į širdį	33
Jauna sesė	34
Sudie, broliai ir sesutės	34
Vakaras vėlyvas	35
Motinai	36
Skaužu	36
Nelauks manęs prie kelio	37
Sumuškim bakalus	37
Žygio daina	38

KALINIAM, TREMTINIAMS

Laisvės netekus	39
Kalėdos	40
Išvarė	40
Tremtinio skundas	41
Neklausk, ko vysta mano veidas	42

RAUDONIESIEMS

Gana vergaut	43
Stribas kaime	44
Mergaitės lietuaitės	45
Ji kelsis	46
Komjaunuolių susirinkimas	47
Keturi vėjai	48
Kur yra pekla	49
Paklydusiam sūnui	50
Stribo uniforma	51

VIII-JI DALIS

TĖVYNEI

Partizanų daina	57
Tau, Tėvyne	58
Mes trokštame laisvės	59
Tėvynėsm meilė	60

Lietuvai	60
Daina	61
Tēvynēi	62
Už ka	63
Dziela Tēvyne	63
Lietuvai	64
Už tave	64
Tu mums brangiausia	65
Tēvyne mano	65
Oi sakale	66
ŽUVUSIEMS PARTIZANAMS	
Tu pirmas ptiamei takus	67
Nuaidēs pavasarīai	68
Nežinomajam	68
Už laisvę	69
Varniņai ir Smilgai	70
Žuvusiam partizaniņai	71
Žuvusiems draugam	72
Žuvusiems partizanams	74
Kalēdu varpams skambant	75
PARTIZANĀMIS	
Išcinant	77
Partizanu malda	78
Smuiko raude	78
Kaip skaudu	79
Nepaliki	80
Tu ateiki	80
Už Tēvynēs laisvę	81
Neliūskit, sesēs	82
Kodēl tu toks liūdnas	83
Kad skambētu daina	84
Vienā naktī	84
Tu išėjai	85
Laisvės susitikimas	85
Neišgāsdins kulkos	86

MOTINAI, BROLIUI, SESEI

Partizano motinai 87

Gyvenom tėviškėj 88

Ar gyvensi 88

Motinai 89

Ar dingo laisvė 90

Laisvės laukiantiems 91

Jie Tėvynę myli 92

Lietuvaitei 93

Pavergtam kraštui 93

KALINIAMS, TREMTINIAMS

Tremtinio skundas 95^u

Išvežė 95

Išvežtiems tėvams 96

Gegužės 22-ji 98

RAUDONIEŠIEMS

Rarybą Sąjungos himnas be kankės 99

Kelkėtės, broliukai 100

Raudonasis "dievas" Stalinas 100

Tėvynės išdavikams 101

Rusiškiems šunyčiams 103

Giružėj 104

Daina apie kolchozą 105

PARTIZANŲ
archyvas